

Sumbre

Cristian Neagu

Din seva timpului ce curge lamentabil
Peste umbrele desprinse ființei mele,
Solipsismul cert, rămâne adaptabil
Fiecărei zi de gânduri și durere.

Sunt vulnerabil trăindu-mi fatalitatea
Fugar, prin comunitatea hienelor flămânde
Cu teamă, că nici măcar imensitatea
Nu are loc, pentru a mă ascunde.

La vremea când și gândurile oboresc
De-atâta renunțare dus-întors,
Reneg această lume, prin context
Numit fiind doar eu, întors pe dos.

Clădesc iluzii pe ruinele de suflet
Iar plânsul, mi-l ascund în zâmbet fals,
Și mai rezist durerii fără urlet
Conștient că mă îngrop, cu fiecare ceas.

Amurgul vieții, sângerează peste albul floral
Ce impune ferestrei glacialul buchet,
Ca semn către prezumtivul final,
În ciuda unui mâine... cu seninul incert.